

**Чија је земља,
тога је и религија**

Cuius regio, illius religio

(Кујус регио, ејус религио)

Аустро-Унгри су се наслањали на прокламацију немачког *Аугзбуришког мира* из 1555. године: *Чија земља, тога вера (Cuius regio, illius religio – кујус регио, ејус религио)*, еда би решавали проблем народних мањина и својих поданика унутар Империје.

Хрвати пак, који су себе називали *Унгарезима*, додали су овој прокламацији ставку: *и народ (et natio – ет нацио)*, па се она преиначила у: **Cuius regio, illius religio, et natio**. (В. Крестић). Хрвати су је као такву, почели спроводити над Србима током безобзирне борбе за стицањем свога међународног идентитета и статуса.

У међувремену, и на крају, Србе је овај хрватски рачун коштао неизбројних глава! И кошта их све до овога часа!

*

Врашка рачунаљка

Онај ко умањује давно устаљени број убијених Срба у Јасеновцу зато што се он, наводно, не може утврдити, тај га мора повећавати, еда би убијених Срба било више бар за једног, ако ли не за неколицину. А сами тај истраживач се већ заложио да докаже да се број жртава не може утврдити без пребројавања.

Онај, опет, ко повећава давно устаљени број убијених Срба у Јасеновцу, зато што се он наводно, не може утврдити, тај га мора умањивати, еда би таквих Срба било мање бар за једног, ако ли не за неколицину. А дотични истраживач се у међувремену опет упустио у пребројавање до те мере, да му је постало јасно да се прецизан број жртава задуго неће моћи утврдити.

Зато би, све до установљења тачног броја убијених Срба у Јасеновцу једнога дана, по нашем мишљењу, дана недогледне будућности, требало обуставити пребројавање жртава геноцида, јер се овде ради о сизифовском

послу. Ми дакле, никада нећемо сазнати тачан број Срба тамо убијених, јер ће се и после свих пребројавања, бар за једног Србина, ако ли не и за неколицину, појавити или мањак или вишак њих ликвидираних.

Но и пре и после свега тога, ми такође никада нећемо моћи набројати све јаме, поља и стратишта где су Срби довођени да би били плански убијани, масакрирани, из матерњих утроба вађени и смрскани, спаљивани, бацани, затрпавани, кувани, у сапун претварани...!

Академик проф. др Србољуб Живановић, Председник међународне комисије за истину о Јасеновцу, мученик у савести и ексхуматор телеса јасеновачких жртава, тврди: „Ја знам да нико никада неће моћи да тачно попише све жртве хрватског геноцида против Срба, Јевреја и Рома, јер не знамо колико је лешева бачено у реку Саву, колико је лешева сахрањено на локалним гробљима као НН особе, не знамо колико је живих и мртвих особа спаљено у Паћилијевом крематоријуму, колико је људи скувано у казанима за прављење сапуна, колико је нерођене деце извађено из утроба мајки, колико је укопано у насипе дуж Саве, колико је потопљено у језеру код садашњег споменика, колико је помрло од глади, зиме, инфекција, инфестација итд... У једном периоду је проток реке Саве код Београда био толико загушен лешевима да су Немци морали минама да разбијају нагомилане лешеве, а смрад од распаднутих лешева се ширио целим Београдом...“ (В.: *Епископ славонски Јован Ђулибрк стално умањује број жртава у Јасеновцу*. Извор <http://borbazaveru.info/content/view/12031/1/>)

Тачан број убијених Срба у Јасеновцу, као и на толиким другим губилиштима дакле ни сами њихови злочинци и убице или предатори не могу знати, већ само очевидац свеколикога геноцида почињеног на Планети Земљи, Господ Бог наших отаца и матера и деце!!!

По мучном питању броја, или свих пребројаних и именованих Срба-жртава у Јасеновцу као и на свим другим губилиштима, пре него би се о томе уопште могло научно говорити, расправљати и закључивати, љубопитљивим и неопрезним, а компетентним Србима за српске жртве и њихов број, донекле би могла да умире духа знатижеље и акривије сведочанства самих усташа егзекутора! Тим више и тим пре би о броју ликвидираних Срба у Јасеновцу, Доњој Градини, Сајмишту, Јајинцима, Јастребарском, Сиску, на Пагу... и редом губилиштима на земљи и мору, поред изјава и сведочанстава усташа убица, требало узимати у обзир изјаве

и сведочанства извесних особа високо позиционираних у Трећем Рајху. Конкретно, реч се односи на изјаве немачких SS-официра, те, заједно са њима, и повећег броја римокатоличких свештеника усташа-кољача, па римокатоличких часних сестара тровачица српске деце у дечјем логору у Јастребарском, као и суме римокатоличких прелата, колаборатера и квислинга!

Актуелни Министар спољних послова Србије Селаковић у вези са овом темом каже да је „наш најјачи аргумент бројка из извештаја специјалног Хитлеровог изасланика у НДХ који је поднео Берлину“. Додајмо томе и званични извештај саме Земаљске комисије Републике Хрватске о енормном броју жртава (између 500-600 хиљада); тај став Хрватске Владе до данас није промењен.

Најзад, у све „dužnostnike“ за ликвидацију Срба у логорима и фабрикама смрти унутар НДХ, а по стратегији „три пута по једна трећина ликвидираних Срба + трећина постојећих тамо где јесу“, спадају и оне непоменуте усташе-кољачи, које су, једанпут окрвавивши руке српском крвљу, трајно изгубиле душевни мир, и кренуле да га траже по свету. Такви до данас пријављују свету и психијатрима своја „херојска дела“, и избљувавају сећања на своја „натчовечанска (односно потчовечанска) достигнућа“! „Херојска дела“ те врсте буде сећање и на Ивана Крајачића Стева, једног од Титових ликвидатора Срба; он се усуђивао да о јасеновачким жртвама пред Србима званичницима говори лежерно: „Нисмо вас побили довољно.“ (Да ли 1 400 000 – ми питамо?! Да ли 1 000 000 – питамо ?! Или 700 000 хиљада, питање је сад?! Да ли између, или више ка горњим бројевима – опет и опет питамо?!).

Наравно, по питању одрживости устаљеног броја побијених Срба у Јасеновцу, односно по важности сведочења о њему, треба прихватити и сведочанства преживелих логораша. Исто тако, по примарности релевантних сведочанстава о српским дечијим жртвама (23 000 хиљаде), мореним и умореним у дечијем концентрационом логору Јастребарско. Треба уважити и прихватити све што нам као трајно по важности оставља и наша сестра Диана Будисављевић; ту ради незаборава и истине итекако треба спомињати губилишта Млаку и Стару Градишку.

Иако са великим закашњењем, ипак нам стиже у помоћ дневник-хроника-књига о страдању Срба од Хрвата, како у Југославији тако и у

ЕНДехазии, Босни и Славонији; књига о намерном забораву српских жртава налазећих се на сваком кораку; односно о магнум-екстерминацији „стотина хиљада Срба и Јевреја“ у 20-ом веку изазваној и реализованој од стране Ватикана и Хрвата (Жан Изар, *Југославија 1939-1944*, Алфа папир, Слатина, Чачак 2022).

„Шпанска инквизиција, немачки масакри у Пољској, чак и кинеска тортура, изгледају као дечја игра у поређењу са оним што је усташка окрутност смислила против те несрећне српске популације. Неурачунљива бестијалност је запљуснула један напуштен незаштићени народ који није могао да умакне целатима (Исто, 166).“

*

Страдање било кога од нас, од појединца до народа, које је изазвао неки други појединац или народ, траје кратко, дуго или стално, па се и заустави. Док страдање мучитеља траје и за времена, и након страдања његових жртава. Оно му се дешава и током живота, све докле њиме подвргава жртву, па му се и у паклу продужава. Према томе, освета намученог човека у оба случаја, ако је за вајну утеху, никако неће изостати нити закаснити.

Али хришћане треба да привлачи опроштај греха непријатељима који су их мучили, никако освета. Јер, мучитељима ипак следује највећа казна: зато што су прерадили себе да муче друге појединце и народе, уместо да су им помагали и љубав им исказивали.

Тако се и Срби могу одбранити од помисли и намере да се освете свим својим непријатељима, угњетачима и сатиратељима кроз дуге векове страдања. Србима нека буде притом довољно то што је њихова мука била за времена, а њихових непријатеља за живота, али и потом. Да ли и док и до века, то Праведни Судија и њихово покајање знају, али и наше опроштајне молитве за њих. Молитва Срба дакле мора да одведе опроштају непријатељима као онима који *нису знали шта чине* док су неописиво злочинили над њима (описао Горан Чучковић у књизи *Једење богова*).

Према томе, у случају било какве освете Срба-Срби никада не би могли изнаћи начин и меру освете непријатељима; адекватне злочинима

почињеним над њима; док би самом осветом Срби само изгубили мученички венац.

Дакле, шта је Србима исплативије? Готовина или вересија?!

Напросто, не може бити да непријатељи наочиглед Бога врше злочине над Србима, а Срби да наочигед Бога жмуре док се својим непријатељима свете! Зато освету треба оставити Богу. Дан освете, у каквој год форми да дође, неће одоцнити. Какву год да ће форму имати Божја правда, она неће изостати.

До тога дана Србе не треба оптуживати што им из груди извире ова реч: *„Ја сам пун снаге духа Господњег, правде и јунаштва, да кажем Јакову злочинство његово и Израилу грех његов“* (Михеј 3, 8).

Срби само једно не смеју чинити: затварати очи и ушеса пред својим мучитељима и њиховим злоделима, колико год их тренутни, различити интереси условљавали, и на исто их принуђивали!